

1.2 Můj příběh o cestě k sobě - Sladká pozemská pouť

Prozření. Krásné slovo, ještě krásnějšího obsahu. Ale cesta k němu bývá mnohdy zdlouhavá a trnitá. Stojí však za to se po ní vydat. Člověk vlastně neví, co ho na konci čeká. Netuší předem, jak dosažený cíl pojmenuje. Ale náhle cítí, že je jinde. Rozhlíží se a žasne. Nevěří. Mysl těká a srdce burácí. Ano, jsem tu. Došel jsem k cíli. K sobě.

Onehdy jsem sledovala film Tajemství. Pro mou duši to byl blesk z čistého nebe. Neopakovatelný zážitek z prvního zhlédnutí. Neuvěřitelná síla. Neopakovatelné kouzlo té pravdy, z níž se zrodilo poznání. Vše ke mně doléhalo zvolna, ale velmi naléhavě. Bušilo na má vnitřní dvířka a budilo ze spaní srdeční čakru. Probouzení bylo pomalé, místy jsem upadala do spánku a znovu otevírala oči. Tak to šlo měsíce, aby se vše plnou silou dostalo na povrch počátkem tohoto roku.

Psal se 17. leden 2013 a já se řítíla poměrně velkou rychlostí na pohotovost interní ambulance. To, co se ten večer stalo, mě vehnalo do spárů obav ze smrti. Už delší dobu jsem se necítila dobře. Kolem srdce jsem často cítila tíseň a svírání, ale vše jsem připisovala událostem, souvisejícím s rozpadem vztahu a novým způsobem života. Nechci líčit (a mám pro to své důvody), co vše poté následovalo, ale věděla jsem, že se necítím svobodně a že mi na prsou trvale leží balvan obav z nového dne. Vše vyvrcholilo v okamžiku, kdy jsem doma zanechala téměř spící děti a jela si vybojovat holý život.